

ἡμῖν εὐπαίδευτος, καὶ πολλὰς, μέχρι τοῦ νῦν προσηνεγκῶν ὑπηρεσίας τῇ τε φιλολογίᾳ καὶ τῇ ἱστορίᾳ κύριος Ἑπαμ. Σταματιάδης ἐδημοσίευσεν τὸ ἀνωτέρω ἀναφερόμενον βιβλίον, ἐν ᾧ ἐν ἐκτάσει ἐξιστορεῖ τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός.

Μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως ἀναγγέλλοντες τὸ ἄξιον πολλοῦ λόγου βιβλίον τοῦτο, συνιστῶμεν στενῶς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ.

Λιανοτράγουδα, ἤτοι συλλογὴ διστίχων δημοτικῶν ᾠμάτων, ὑπὲρ τὰς 2,000, ὧν τὰ πλεῖστα ἀνέκδοτα. Ἐν τέλει δὲ προστίθεται καὶ 30 τραγούδια τοῦ χοροῦ. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Α. Κτερά καὶ Π. Σούτσα, 1866. — Τιμᾶται δραχ. 1,50.

Πολλῶν ἐπαίνων ἄξιος εἶναι ὁ ἐνταῦθα βιβλιοπώλης Κ. Τεφρικής διὰ τὴν συλλογὴν ταύτην τῶν ἐθνικῶν ᾠμάτων, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον ταῦτα ἐκτὸς τῆς ποιητικῆς τῶν ἀξίας, θέλουσι χορηγήσει εἰς τοὺς περὶ τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἀσχολουμένους πολύτιμον ὕλην. Συνιστῶντες καὶ τὴν συλλογὴν ταύτην εἰς τὸ κοινόν, πεποιθήμεν ὅτι διὰ τῆς συνδρομῆς του θέλει χορηγήσει τῷ ἐκδότῃ τὰ μέσα πρὸς ἐκδοσιν καὶ ἄλλων ὁμοίων συλλογῶν.

Ἡθικὰ Διηγήματα, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Γεωργίου Ἀθ. Λεονάρδου καὶ Ἀλεξάνδρου Α. Ἀρτωριάδου. Ἀθήναι, τύποις Π. Β. Μωραϊτίνης, 1866.

Ἡ γλώσσα τῶν διηγημάτων τούτων μεταφρασθέντων χάριν τῶν παιδῶν, εἶναι ὁμαλὴ καὶ καθαρὰ.

Ὁ Κ. Γεωργ. Λεονάρδος μεταφράσας ἐπίσης καὶ ἐν ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν γαλλικῶν μυθιστορημάτων, ἐπιγραφόμενον. « Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀλφόνσου, ἢ ἡ κατὰκτησις τῆς Ἀλγερίας » ἀνήγγειλε τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ἃς ἀπευθυνθῶσι πρὸς τινὰ τῶν ἐν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, Κερκύρᾳ καὶ Κεφαλληνίᾳ βιβλιοπωλῶν. Ἡ συνδρομὴ δραχ. 2.

Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης, μυθιστορία Βικτορος Οὐγου, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Α. Γ. Σκαλίδου, ἐκδοθεῖσα δὲ δαπάνῃ Π. Παρθενίου. Ἐν Ἀθήναις 1866. Τιμᾶται δραχμ. 9 καὶ εὐρίσκεται παρὰ Κ. Π. Λάμπρου, τῷ γραφεῖ τῆς Χρυσκλίδος καὶ τῷ βιβλιοπωλεῖ Σ. Σοφῇ.

Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Ἀθλίων ὁ Βίκτωρ Οὐγὼ κατέστη ὁ δημοτικὸς ὅλης σχεδὸν τῆς Εὐρώπης μυθιστορογράφος· ἅπαντες ἄνδρες καὶ γυναῖκες μετ' ἀπλήστου πόθου καθροχθίζουσιν οὕτως εἰπεῖν τὰς σελίδας τῶν συγγραμμάτων του, ἀρσκόμενοι εἰς τὸ καινοφανὲς τῆς πλοκῆς, τὸ ἀφελὲς τῆς ἐκθέσεως καὶ τὸ ἀλλόκοτον τῆς φράσεως καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐπιγραφάς τῶν κεφαλαίων. Τὸ ἀνὰ χεῖρας μυθιστόρημα συνιστῶμεν εἰς τοὺς φιλαναγνώστας ὡς περιεργον, τερπνὸν καὶ ἄρκετὰ φιλοσοφικὸν βιβλίον· ἂν ἡ μεταφράσις ἐγένετο μετὰ περισσοτέρας ἀκριβείας, θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, διότι παρατηρήσαμεν εἰς τινὰ χωρία δυσνοήτους ἐκφράσεις καὶ τινὰς γλωσσικὰς ἐλλείψεις, ἀσχημιζούσας τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως.

ΠΕΡΙ ΑΛΩΠΕΚΟΣ.

Ἡ διαβόητος ἐπὶ πανουργία ἀλώπηξ ἔχει τινὰ συγγένειαν πρὸς τὸν λύκον, ἐπεὶδὴ ἀμφοτέροι τείνουσιν ἀενάως πρὸς τὴν ἀρπαγὴν· ἀλλ' ἔχουσι διαφορετικὴν μέθοδον, διότι ὅσα ὁ λύκος καθρθώνει διὰ τῆς βίας ταῦτα καὶ πολὺ περισσότερα ἢ ἀλώπηξ διαπράττει διὰ τῆς πανουργίας· διὸ οὐδὲ πρὸς τοὺς κύνας μάχεται, οὐδὲ μετὰ τῶν ποιμένων συμπλέκεται, οὐδ' αἵματηροὺς ἀγῶνας ἐπιχειρεῖ. Πανοῦρος καὶ ὑποπτος, ὀξύς καὶ σώφρων, πολιτεύεται κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ οὐδέποτε ἐπιχειρεῖ τι ἀκαίρως. Οὐδέποτε ριψοκινδυνεύει, οὐδ' ἐπαναπαύεται εἰς τὰς ἰδίας αὐτῆς δυνάμεις. Ὅθεν ἂν καὶ ὠκυποδεστέρα τοῦ λύκου καὶ πολλῶ αὐτοῦ ἐλαφρότερα, δὲν ἐμπιστεύεται τὴν σωτηρίαν τῆς εἰς τὴν φυγὴν, ἀλλ' ἐκ προκαταβολῆς προετοιμάζει τὸ ἄσυλον, ἔνθα καταφεύγει ἐν ὥρᾳ κινδύνου, ἔνθα διημερεῖ καὶ ἀνατρέφει τὰ νεογνά τῆς.

Ἡ ἀλώπηξ ἐκλέγει κατοικίαν πλησίον τῶν δασῶν καὶ τῶν ποιμνίων. Ἐκείθεν ἀκροάζεται μετὰ μεγάλης ἡδονῆς τὴν φωνὴν τῶν προσφιλῶν αὐτῇ ὄντων, τοῦ ἀλέκτορος καὶ τῶν ἄλλων πτηνῶν ἀκονίζει τὴν ὄρεξιν τῆς, προετοιμάζει τὰ στρατηγήματά τῆς, καὶ ἀλείφεται πρὸς τὴν ἐφοδὸν· βιάζεται ἀποφθεῖν, διολισθαίνει, ἔρπει, φθάνει τέλος πάντων καὶ σπανίως ἀποτυχάνει. Ἐὰν δυνήθῃ νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸν αὐλότοιχον, ἢ νὰ εὕρῃ διὰ τινος ρήγματος δίοδον, ἐν ἀκέρει ἐφορμᾷ ἐν τῷ τοῦ ὀρνιθῶνος καὶ θανάτῳ πᾶν τὸ πρὸς τυχόν, μετ' ὁ ἀπέρχεται ἐν τάχει συναπάγουσα καὶ

τὴν λείαν τῆς, τὴν ὁποίαν ἡ κρύπτει ὑπὸ τὴν χλόην, ἡ μετακομίζει εἰς τὴν κατοικίαν τῆς. Ἐπανερχεται δὲ μετὰ τινος στιγμῆς καὶ λαμβάνει ἕτερον θυμῶ, τὸ ὁποῖον ὅμως κρύπτει εἰς χωριστὸν μέρος, ἔπειτα καὶ τρίτον καὶ τέταρτον καὶ οὕτω καθέξης, μέχρις οὗ τὸ ἐπερχόμενον φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ δ' ὁρῶς τῶν ἐγειρομένων ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀναγγεῖλαι εἰς αὐτὴν ὅτι εἶναι πλέον καιρὸς φυγῆς ταχέως.

Τὴν αὐτὴν μέθοδον μετέρχεται καὶ εἰς τὰς ἄλλας αὐτῆς ἐπιδρομὰς· οὕτω, φέρ' εἰπεῖν, ἅμα ἴδῃ παγίδας ἐξημένας, ἡ ἱσοκαλάμας, δὲν καθύδει, ἀλλὰ προλαμβάνουσα τὸν ὀρνιθοθήραν, τρέχει ἀπὸ πρῶτας καὶ ἐξετάζει· εἰς συνελήφθησαν κίχλαι ἡ ξυλόκοτται· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἀπύγει αὐτὰς ἀλληλοδιαδόχως καὶ τὰς ἐναποθέτει εἰς διάφορα μέρη καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ πλάγια τῶν ὁδῶν ὑπὸ τὰς ἀκάνθας, τὰς ἀρκεύθους καὶ ἄλλα τοιαῦτα χαμόκλαδα· καταλείπει δὲ αὐτὰ ἐκεῖ πολλάκις δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης ἀνευρίσκει αὐτὰ μετὰ μεγίστης εὐχερείας. Καταδιώκει τοὺς λαγιδεῖς, ἐνεδρεῖ τοὺς λαγωὺς, ἀρπάζει τοὺς κονίκλους ἀπὸ τῶν κονικλοτροφείων, ἀνακαλύπτει τὰς φωλαῖας τῶν περδίκων καὶ τῶν ὀρτύγων, ἀποπνίγει τὰς ἐπωαζούσας μητέρας καὶ ἐν συνόλῳ ἐξοντῶναι μέγα πλῆθος πετεινῶν. Διαφέρει δὲ καὶ κατὰ τοῦτο ἡ ἀλώπηξ τοῦ λύκου, ὅτι ἐκείνη μὲν γίνεται μεγάλης ζημίας πρόξενος εἰς τοὺς εὐπόρους πρὸ πάντων, ὁ δὲ λύκος εἰς τοὺς χωρικοὺς.

Πρὸς καταδιώξιν τῆς ἀλώπεκος ὑπάρχουσι πολλὰ μέσα· ἀλλὰ τὸ εὐκολώτερον εἶναι ἡ παγίς, καὶ ὡς δόλωμα θέτουσιν εἰς αὐτὴν κρέας, ἡ περιστερὰν ἡ ἄλλο πτηνὸν ζωντανόν. Ἡ ἀλώπηξ εἶναι σαρκόβoros καὶ ἀδδηφάγος, πάντα ἀνεξαίρετως τρώγει μετὰ λαιμαργίας, τὰ ὠά, τὸ γάλα, τὸν τυρὸν, τοὺς καρπούς καὶ ἰδίως τὰς σταφυλάς. Ὁσάκις δὲ ἐπέλθῃ σπάνις λαγιδέων ἡ κονίκλων, τότε ἐπιπίπτει κατὰ τῶν ποντικῶν, τῶν φρόνων, τῶν ὄψεων, τῶν σαυρῶν, καὶ φέρει μεγάλην καταστροφὴν. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ μόνη ἐξ αὐτῆς προκύπτουσα ὠφέλεια. Ἰππεραγάπᾳ τὸ μέλι, διὸ προσβάλλει τὰς μελίσσας καὶ ἐπιτίθεται κατ' αὐτῶν μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς, ὥστε τὰς ἀναγκάζει νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν καὶ νὰ ἐγκαταλείψωσιν ἐπὶ τέλους τὰς κυψέλας τῶν. Ὅταν δὲ κατορθώσῃ τοῦτο, ἀνατρέπει τὰς κυψέλας καὶ καταβροχθίζει καὶ τὸν κηρὸν μετὰ τοῦ μέλιτος.

Ἡ σὰρξ τῆς ἀλώπεκος δὲν εἶναι κακὴ ἐσθία·

μάλιστα παχυνθῇ διὰ τῶν σταφυλῶν. Ἐκ δὲ τοῦ δέρματός τῆς κατασκευάζονται καλαὶ μηλωταί.

ὅτι ἐκ τῆς σαρκὸς τῆς ἀλώπεκος ποιεῖται καλὴ μηλωταία. ὁ.

Η ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΦΘΟΡΑ.

Συνοπτικὴ τις ἀπαρίθμησις τῶν μυριάδων, ὅσας ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατεσφάγησαν ἐν διαφόροις μάχαις θὰ μᾶς διδάξῃ πόσον εἶναι ὀλέθριος καὶ ἀποφευκταῖος ὁ πόλεμος.

Εἰς τινὰ μάχην 401 π. Χ. μεταξὺ Μαρίου τοῦ Ῥωμαίου ὑπάτου καὶ δύο φυλῶν τῆς Γαλατίας τῶν Ἀμβρόνων καὶ Τευτόνων ἔπεσον μόνον ἐκ τῶν βαρβάρων 200 χιλιάδας ἡ κατ' ἄλλους 290 000 τοσοῦτον πλῆθος ἐθανατώθη, ὥστε, τῶν γειτονεούντων μερῶν οἱ κάτοικοι περιέφραζαν ἀπὸ νεκρῶν κόκκαλα τοὺς ἀμπελώνας τῶν. Τὸ προσεχὲς ἔτος ἐφόνευσαν οἱ Ῥωμαῖοι ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ αὐτοῦ στρατηγοῦ 440,000 Κίμβρους καὶ ἡχμάλωτισαν 60,000. Τῷ 105 π. Χ. εἰς μίαν μόνην μάχην κατὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων ἔχασαν ὑπὲρ τὰς 80,000 οἱ Ῥωμαῖοι. Εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην περικυκλώσας ὁ Ἀννίβας τὸν Ῥωμαϊκὸν στρατὸν ἐξωλόθρευσεν αὐτὸν ὁλόκληρον. Μετὰ πεισματοῶδη μάχην μόνον τριῶν ὥρῶν συμπαθήσας ὁ Ἀφρικανὸς στρατηγὸς ἀνέκραξε « Λυπηθῆτε τοὺς ἡττημένους! » Ἰπὲρ τὰς 40, 000 Ῥωμαίων ἔπεσον εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ 6,000 τῶν Καρχηδονίων. Πόσον δὲ πρέπει νὰ ἀνεπτύχθησαν τὰ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἔχθρας δαιμονιακά πάθη! ὁποῖα τρομερὰ σκηνὴ πρέπει νὰ παρестάθῃ, ἐπειδὴ μάλιστα οἱ ἀρχαῖοι πολεμισταὶ εἶχον γενικὴν συνήθειαν νὰ κατασχίζωσι καὶ νὰ κατασπαράττωσι.

Εἰς τὴν ἐν Ἰσθμῷ μάχην τὴν μεταξὺ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ Δαρείου ἐφονεύθησαν 440, 000. Εἰς δὲ τὴν ἐν Ἀρβήλοις δύο μόνον ἔτη μεταγενεστέραν μεταξὺ τῶν αὐτῶν βασιλέων ἔπεσαν 300,000. Εἰς τὴν μεταξὺ Πύρρου καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐφονεύθησαν 25,000. Εἰς τὴν μεταξὺ Σκιπίωνος καὶ Ἀσδρούβου 40,000. Εἰς τὴν μεταξὺ Σουστονίου καὶ Βοαδικίας 80,000. Εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐθυσιάσθησαν ἐν ἑκατομύριον καὶ ἑκατὸν χιλιάδες! μετὰ τὸν πλέον ἀπάνθρωπον τρόπον 170 ἔτη π. Χ. ἐσφάγησαν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὑπὸ τοῦ Ἀντιόχου ὑπὲρ τὰς 40,000. Εἰς τὴν Κυρήνην 220,000 Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐφονεύθησαν παρὰ τῶν Ἰουδαίων. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ ἀπωλέσθησαν εἰς